

Jan Willem Roosenbrand - Filippenzen 2:5 - 30 juni 2013

De kerk van Filippi, een gemeente die Paulus blij maakt. We hoorden het vorige week. Ze staan voor het evangelie. Ze gaan ervoor.

Zo mogen we dat ook van de Oosterkerk zeggen. Wat konden we vorige week veel motivatie en activiteiten op een rij zetten waarin we proberen het evangelie te verspreiden in eigen omgeving. Ik ben blij met de Oosterkerk.

Dat bemoedigt: God is aan het werk, Hij begon en maakt het af.

Er zijn wel zorgen, bij Paulus en ook bij ons.

In Filippi is er het risico dat de eensgezindheid gaat ontbreken.

En als je Paulus nou helemaal blij wilt maken (en mij ook) is dat door extra aandacht voor dit punt.

Ook hier motiveert Paulus ons vanuit wat er wel is: lezen 2:1-2

(en we kunnen dat gelukkig één op één over zetten op onze gemeente):

Er is bemoediging door Christus; (je wordt niet vastgezet op je verleden, op je fouten of op je echtscheiding)

Hij troost ons liefdevol; (bij ongeneeslijke ziekte, op begrafenissen is er troost door zijn opstanding)

Er is grote verbondenheid met de Geest: (om maar iets te noemen: gemeenteleden die zich door Opwekking en New Wine deze vakantie ook weer laten verfrissen door de Geest van Christus) ;

Er is ontferming en medelijden (aandacht voor mensen met een handicap, diaconale ondersteuning van wie schulden heeft gemaakt).

Het is er en zie het niet over het hoofd.

En laat dat dan nog verder uitgebouwd worden. Maak Paulus compleet blij en tevreden (en mij en Rinze en de kerkenraad ook) door nog meer eensgezind te zijn.

Grappig detail: hoe maak je een apostel die gevangen zit en daar allerlei zorgen over heeft blij en gelukkig: door een eensgezinde gemeente te zijn. Een mooi voorbeeldje meteen van wat Paulus bedoelt dat je niet alleen op je eigen belang uit moet zijn maar juist op de belangen van een ander. De grootste wens van Paulus is dat het goed gaat met de kerk, dat we het goed hebben met elkaar.

En daarom wordt er van ons allemaal bescheidenheid gevraagd, nederigheid. In die tijd een ondergewaardeerd begrip dat gezien werd als zwakheid, slaafsheid, gebrek aan zelfstandigheid. In die tijd alleen? In onze tijd is de reputatie van bescheidenheid wat dubbel. We kennen het als waarde en waarderen het maar tegelijk zijn we er als de kippen bij om het af te schermen van misverstanden (het betekent niet dat je over je heen moet laten lopen, je moet wel je grenzen bewaken, je moet je zelf niet vergeten en voorbij lopen, je moet ook aan jezelf toekomen; er is niks mis met ambitie). En het is allemaal waar en voor sommige mensen die al te christelijk opgevoed zijn is het maar al te waar en al te nodig dit telkens opnieuw hardop te zeggen..

Nou ja, vers 4 zegt het trouwens al: het gaat er niet om dat je je eigen belang niet voor ogen mag hebben, maar niet alleen, maar daarnaast ook de belangen van anderen voor ogen moet houden.

Het gaat er niet om dat je jezelf waardeloos vindt, maar dat je de ander belangrijker vindt dan jezelf.

Ja, dat is een innerlijke houding die ook in onze tijd niet populair is. Die houding kun je ontwikkelen door je te spiegelen aan Christus. Door hem te eten en te drinken, in je op te nemen.

Het ongelooflijke voorbeeld van de Zoon van God. Stel je voor, je bent God. Je hebt alles. Je woont in de hemel. Alles draait om jou. Miljoenen engelen geven je de lof. Je bent de Zoon van God, in de eeuwige nabijheid van God de Vader, in de vreugdevolle liefde van de drie-eenheid.

Maar je kiest ervoor om naar de aarde te komen, een verscheurde aarde, een plek waar mensen worden gemarteld en vernederd en uitgebuit en niet begrepen worden. Een plek waar ieder op zijn eigen belang uit is, want als jij niet voor jezelf zorgt, dan doet een ander het ook niet. Een plek van concurrentie.

En je komt hier als Gods zoon. Maar je laat al die glorie achter je. In alle bescheidenheid achtte Christus ons, stelletje losers op aarde, belangrijker dan zichzelf. Hij kwam naast ons staan. Hij kwam onder ons staan. Hij ging onder ons door.

Hij kwam naar de aarde en koos ervoor niet te leven als God in Frankrijk.

Hij deed afstand van al zijn rechten. Liet over zich heenlopen, nee niet op een subassertieve manier alsof hij een willoze speelbal was en maar met zich liet doen, maar op een assertieve manier, als bewuste keus, hij koos ervoor mens te zijn, hij koos ervoor slaaf te worden. Hij koos voor het kruis, de dood, de marteling, het ondergaan van het onrecht, het dragen van de vloek van God over deze rotmaatschappij waarin wij allemaal voor onszelf en ons welbegrepen eigenbelang gaat.

We zien het hier aan tafel. We krijgen het in handen. Dit is het lichaam van Christus, voor jou. Voor jou gebroken. En voor die en die bij jou in de rij gebroken.

Voor hem en haar is dit lichaam gebroken, voor hem met wie je afgelopen week nog zo'n onaangename botsing hebt gehad in de commissie van de kerk waar in je samen werkt, nou ja, was het maar samenwerken.

Of je loopt je uit de naad voor deze of die klus en het levert alleen maar frustratie op omdat iedereen commentaar heeft en zelf geen poot uitsteekt.

Ik merk steeds meer dat zeker in een grote gemeente waarin je elkaar niet persoonlijk kent en waardeert, dat je juist als je actief bent in de kerk heel veel kans op schade oploopt, vervelende mailtjes, trage processen en vrijblijvende opstelling. Langs elkaar heen werken. Irritant.

En wacht even, het ligt niet alleen aan de ander. We zijn zelf soms ook van die mannetjes die gaan voor ons eigen ding, voor onze manier van zingen of liturgie, voor onze manier waarop de kring of wat dan ook wel of niet georganiseerd moet worden, enzovoort.

Waar gaat het om?

Om dit gebroken brood.
Om buigzame mensen, die de kleinste willen zijn.

Want dit is mijn lichaam voor U. Laat diezelfde gezindheid, dezelfde mentaliteit bij jullie zijn die je hier in handen gedrukt krijgt. Gebroken brood, lichaam van Christus voor jou en voor allen.

Zo waarlijk helpe ons God almachtig. God almachtig? Ja, zo almachtig, dat Hij ervoor koos om een kwetsbaar en gebroken mens te worden. In Jezus, amen.

Opwekking 378